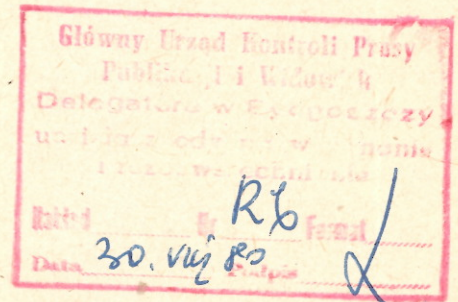

Krzysztof Nowicki
Redakcja Liter. i Report.

Dnia 31.VIII.1980 r.
Godz. 16.05 - 17.30

x x
x x

doszedłem do siebie
a nawet jeszcze dalej
nikogo tu nie ma
ani chłopca z ciemnością w sercu
która wspinała się ku tobie
ani mężczyzny
który przysięgał ci wierność
dusza umknęła niby oddech
nikt o niej nie wie
doszedłem do siebie
jest wysoki mur żeber
moja ściana straceń

- - - - -

L

DUSZA CZYLI HONOR PANA BOGA

najlepszy dowód że istnieje
ponieważ mnie opuszcza
jest skulonym z zimna chłopcem
albo wylęknioną myszą
w ciemności mojej krwi
w chorobie umyka w głąb ciała
modli się długo
zwołuje ślimaki
które przykłada do mego czoła
we śnie jestem z nią jak z panną
która boi się ślubu
odkąd powiedziałem
że nie chcę umierać
umieramy ze wstydu

- - - - -

ZA PLECAMI

chowam się za plecami umarłych przyjaciół
byłem z nimi blisko jak z ogniem
mieliśmy w rękach świat
który rozgryzaliśmy nocami tak długo
aż sami zostaliśmy rozgryzieni
jestem opuszczony jak kamień w polu
który szuka wiatru
mój język zasklepiony w sobie
nie wstaje z martwych

- - - - -

2

ZŁOTY ŚRODEK

ogłędamy człowieka w środku
jest piękny mówi mój syn
i patrzy na mnie z podziwem
jakbym to ja był Bogiem
jeszcze nie widzi anioła ani diabła
nie widzi też śmierci
która przezuwa nasze wnętrzości
nawet teraz gdy siedzimy nad atlasem
tutaj człowiek otwarty
nie wie że jest raną
patrzy nam prosto w oczy
może słyszy jak syn pyta o wilka
wilk nie należy do ludzkości
myślimy jednak o złotym środku

- - - - -

Ł Z A

uciekaliśmy do Ameryki
przez wielką wodę tranu
mój ojciec stał na pokładzie
dopóki żaglowiec naszego domu
wypełniony bielizną
i głosami umarłych
nie począł w nas tonąć

odtąd upływam jak rzęsa
którą próbujesz schwytać
jestem kroplą
która przylgnęła
do twojej skóry

- - - - -

Krzysztof Nowicki

361

↓

DO STRACENIA

popatrz co się święci
nie mam już głosu
niegdyś wypełniał mnie krzyk
teraz zapadła cisza
w której biega tętnice
nie mam już ani chwili
do stracenia wśród przyjaciół
wszyscy za mnie ręką
moją głową

- - - - -

Krzysztof Nowicki

363

2

do suchej nitki

moja żona jest wróblem
którego sama przyśniła
potem połknęła dobrą wróżbę
pilnuj mnie proszę zatrzymaj

oboje lecimy na liściu
słońce gaśnie w gałęziach
wiem że już niedaleko
do lipy która mnie uwięzi

żyję w jej cieniu
umarli idą goście
jakiś ptak krzyczy
czasu było dosyć
prawdziwa ulewa
przemoknięci do suchej nitki.
wspinamy się do nieba

Krzysztof Nowicki

365

L

schronisko

nigdy nie wyląduję w Afryce
w szczerym piasku
na czarnej skórze świata
zostanę w lesie kaloryferów
które tracą na wadze
we wrzątku ich krwi
na suchym języku powietrza
które mnie powtarza
w imię ojca
nie przepłynę równika
to on mi wypowie wojnę
będziemy się topić w gorączce
tutaj w szklanym oku miasta
w schronisku betonu

Krzysztof Nowicki

367

L

szkoda że nie jestem Murzynem

szkoda że nie jestem Murzynem
śmierć nigdy go nie rozpozna
wszyscy ociemniali są braćmi
kiedy nadchodzi śmierć
chowają się w ziarnie piasku
zmieniają w dzikie zwierzęta
lub uciekają do Europy
śmierć idzie za nimi
przez burzę na pustyni
połyka lwy węże i słonie
biegnie do nas w gorączce
żebyśmy się jej nie wymknęli
jak niewolnicy na dnie fregat
które dawno odpłynęły
pod żaglami wspinającymi się
do nieba o ratunek.